

Корпоративні відносини, а отже, і корпоративні права, можуть виникати щодо юридичних осіб різних організаційно-правових форм. З огляду на те, що здійснення корпоративних прав у різних видах господарських товариств має певні особливості, серед них можна виокремити корпоративні права щодо господарських товариств – об'єднань майна (капіталів), до яких належать акціонерні товариства, а також товариства з обмеженою відповідальністю та з додатковою відповідальністю і корпоративні права щодо господарських товариств – об'єднань осіб (діяльності), якими визнаються повні та командитні товариства. Господарським кодексом встановлено ще три організаційно-правові форми юридичних осіб, у яких можуть виникати корпоративні відносини. До них належать приватні підприємства, фермерські господарства та підприємства споживчої кооперації [4, с. 104].

Література

1. Кононов В. С. Корпоративное правоотношение: понятие, признаки, сущность / Под ред. О. Ю. Шиловостя. – М.: Изд-во НОРМА, 2005. – С. 68.
2. Кузнецова Н. С. Поняття, ознаки і класифікація корпоративних спорів / Н. С. Кузнецова [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.legalweekly.com.ua/article/?uid=133>.
3. Щербина В. С. Господарське право: підручник / В. С. Щербина – К.: Юрінком Інтер, 2009. – 656 с.
4. Щербина В. С. Деякі проблеми удосконалення господарського і господарського процесуального законодавства / В. С. Щербина // Право України – 2010. – № 8. – С. 13-19.

УДК 347.736:338.45:629.73 (043.2)

Грибчук Л. М., студентка,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Козирева В. П., к.ю.н., доцент

ОСОБЛИВОСТІ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ БАНКРУТСТВА АВІАЦІЙНИХ ПІДПРИЄМСТВ

У період становлення і розвитку відносин в економіці України тенденції банкрутства поширюються не тільки на окремих суб'єктів господарювання, а й на авіаційну галузь економіки. Визнання в судовому порядку господарюючих суб'єктів банкрутами, неспроможних своєчасно виконати свої зобов'язання перед контрагентами або державою стало

найприйнятнішим для держави шляхом вирішення проблеми своєчасного погашення боргів підприємств.

Звичайно, розгляд справи про банкрутство такого особливого суб'єкта, як авіаційне підприємство, вимагає особливого підходу в силу того, що такі підприємства є стратегічно важливими в сучасній економіці. Порушення провадження у справі про банкрутство повинно бути виваженим, оскільки, в першу чергу може зачіпати інтереси держави, яка повинна відстоювати загальносуспільні пріоритети розвитку авіаційної галузі. Але відомо, якщо підприємство не може задовольнити свою платоспроможність – настає банкрутство.

В українській юридичній науці інститут неплатоспроможності (банкрутства) пройшов складний шлях свого формування, який продовжується і надалі. Над питанням неплатоспроможності (банкрутства) працювали або працюють такі вітчизняні і зарубіжні вчені, як: Р. Г. Афанасьєв, О. М. Бірюков, В. П. Козирева, В. А. Малига, Б. М. Поляков, М. І. Тітов та інші [2].

При вивченні даного питання неможливо не звернутися до Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом», ст. 1 якого дає визначення понять «неплатоспроможності» і «банкрутства» [1].

Неплатоспроможність – неспроможність суб'єкта підприємницької діяльності виконання після настання встановленого строку їх сплати грошові зобов'язання перед кредиторами, в тому числі по заробітній платі, а також виконання зобов'язання щодо сплати страхових внесків на загальнообов'язкове державне пенсійне страхування та інші види загальнообов'язкового державного соціального страхування, сплати податків і зборів не інакше як через відновлення платоспроможності.

Банкрутство – визнана господарським судом неспроможність боржника відновити свою платоспроможність та задовольнити визнані судом вимоги кредиторів не інакше як через застосування ліквідаційної процедури [1].

У юридичній літературі питання значення термінів «неплатоспроможність», «банкрутство», «неспроможність» завжди є дискусійними. Ці терміни у багатьох державах уживаються у різних значеннях, наприклад, банкрутство є частковою неспроможністю, її кримінальним видом.

Узагальнюючи все вищезазначене, можна сказати, що терміни «неплатоспроможність» і «неспроможність» є тотожними, які характеризують економічний (фінансовий) стан боржника. Термін «банкрутство» - це юридичне, судове визнання боржника банкрутом, а тому за своїм змістом не може бути синонімом попереднім термінів.

В сучасному законодавстві наводиться п'ять основних ознак неплатоспроможності боржника, як то характер грошових зобов'язань, базовий розмір грошових вимог, безспірність вимог, строк несплати та наявність документів, що підтверджують несплату грошових вимог. Ці ознаки неплатоспроможності та банкрутства властиві і авіаційним підприємствам, оскільки вони також є суб'єктами господарської діяльності.

Отже, можна зазначити, що банкрутство настає, коли боржник не вжив заходів для погашення своїх грошових зобов'язань. Такі незадовільні результати, як відомо, є однією із підстав порушення справи про банкрутство. Таким чином, обставини, що стверджують про неплатоспроможність боржника, і є підставою для кредитора звернутися до господарського суду з метою порушення у справі про банкрутство.

Література

1. Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом: Закон України від 14 травня 1992 р. № 2343-ХІІ // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 31. – Ст. 440.

2. Козирева В. П., Гаврилішин А. П. Поняття та ознаки банкрутства / В. П. Козирева, А. П. Гаврилішин // Наукові праці Національного авіаційного університету. Серія «Юридичний Вісник «Повітряне і космічне право». – № 4(13). – 2009. – С. 96.

УДК 246.1:347.19 (043.2)

Ільчук Я. С., студентка,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Козирева В. П., к.ю.н., доцент

ОСОБЛИВОСТІ ЗАКОНОДАВЧОГО РЕГУЛЮВАННЯ ПРАВОВОГО СТАТУСУ ЮРИДИЧНИХ ОСІБ ПУБЛІЧНОГО ПРАВА

Реформування українського цивільного та господарського законодавства представляє собою складний процес та не завжди законодавець в змозі закріпити однозначні та виважені положення. Це стосується в першу чергу існування такої проблеми як поділ юридичних осіб публічного та приватного права й визначення правового статусу останніх. Проблематика статусу та діяльності публічних юридичних осіб досліджувалась та отримала висвітлення у роботах наступних вчених: Майданика Р. А., Шишки Р. Б., Спасибо-Фетєєвої І. В., Луця В. В. та інших науковців. Навіть ГК України не містить жодних положень стосовно правового статусу державних установ, що призводить до того, що їх діяльність регулюється